רב חסדא and רבא maintains as רב חסדא

Overview¹

The גמרא בארא אברומים explained that the reason רבא maintains that we cannot accept the אכילה since these עדים were already contradicted concerning אכילה, is because אכילה agrees with רב חסדא that עדים המוכחשים are לסול for all testimony. הוספות finds this assumption to be in contradiction with another ruling of רבא.

תוספות asks a question:

ר"ח **And if you will say; if this is true;** that ר"ח agrees with אם מפרים who contradict each other are עדויות, then –

רבא השיב רבא - why does רבא consider -

פרק מרובה in במרובה (בבא קמא דף עב,ב ושם דיבור המתיל אין) –

ובפרק זה בורר (סנהדרין דף כז,א ושם דיבור המתחיל אין) – and in פרק זה בורר, that –

עד זומם הידוש הוא is a novelty. The novelty of עד זומם is that you believe the מזים who are being מזים over the מזים who are being מוזם. –

ואין לך בו – and therefore, since it is a חידוש, you cannot retain in this חידוש of believing the מומים and discrediting the מוזמים -

עדים זוממים **הידושר – only from the time of its** משעה הידושר. The אלא משעה הידושר become discredited from the time of the testimony of the מזימים and onwards. However any testimony they gave prior to becoming עדים זוממין, even if it was given after the testimony for which they ultimately became עדים זוממים, that testimony is valid. This is the basis for s'עדים זוממים (according to one opinion) that אנפסל בפסל עד זומם מכאן ולהבא הוא נפסל דוממים. The question is; if עדים זוממים אוממים הידוש אומנים, what is the עדים זוממים לאנוממים הידוש אומנים.

עד זומם שהוא נפסל אינו - for is it not so, that the fact that the שר זומם שר זומם becomes חידוש -

היה מן הדין היה – for rightfully the ruling should be –

בסולים **– that they should both be להיות לשניהם פסולים** and the עדים המזימים for they are contradicting each other. Therefore they are just –

עדים המכחישים זו את זו – like two groups of עדים who contradict each other. In that case both groups are פסול; this is the ruling of רב חסדא, to which עדים המזימים agrees. The same should apply to the עדים זוממים.

עדים אם כן לא הוי **herefore there is no חידוש** in the ססול of the עדים ווממין. It is to be expected; for every הזמה is also implicitly a הכחשה -

_

 $^{^{1}}$ See 'Overview' to תוספות לא, א ד"ה אמר ליה.

² Logically the עד זומם should become פסול from the time of the original testimony. For it is at that time that he lied. We are not aware of it till the actual הזמה, but the פסול is on account of his lying. רבא agrees to this logic. However the fact that עד זומם חידוש precludes us from acting on the logic. Rather we maintain אין הידושו.

 $^{^3}$ See previous תוספות לא,א ד"ה אמר ליה.

מדרים מדרים אלא מה שהמזימים כשרים are מזימים even though the עדים ווממין contradict the מזימין, nevertheless the מזימין are believed and are עדים זוממין. This should not affect the ספול of the עדים נשרים. Since there is no עדים זוממין in their פסול למפרע from the time they gave the testimony which leads to their הזמה. Why therefore does רבא maintain that עד זומם מכאן ולהבא הוא הידוש, since it is a חידוש, when in reality it is not a חידוש.

תוספות answers:

- says ר"י says – ואומר רבינו יצחק

עד אמר אידוש הוא - that when the אמר אמר maintains that דרבא said that אד said that דומם -

לא לפי המסקנא – this applies only according to the conclusion of our – λ

רבא דאתי שפיר כרב הונא רבא כמח rightfully agree with רב הונא המוח המוחזמות עדים לא עדים כשרים עדים כשרים עדים לפגע (except for באותה עדות, where they are עדים זוממין agrees with רב הונא, then the fact that the עדים זוממין מכאן עד זומם מכאן ולהבא אין לך בו אלא משעת חידושו אין לך בו אלא משעת הידוש מכאן ולהבא, and that is why עד זומם מכאן ולהבא נפסל.

Summary

The idea that עד זומם חידוש follows the ruling of תרי ותרי that by עדים that by עדים remain עדים כשרים.

Thinking it over

From תוספות answer it seems that when the גמרא assumed that ארבא כרב הסדא, then עד נומם הידוש הוא אומם. However in a previous תוספות, ti is clearly stated (according to one answer) that our entire טוגיא (including that אינד מומם חידוש הוא 5 עד זומם חידוש הוא הוא סוגיא) must follow the view of עד זומם חידוש הוא 5

-

 $^{^{4}}$ ד"ה אמר ליה.

⁵ See מהרש"א.